

„Hled’te, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha.“

1. Janův 3:1



ilustrační kresba
jindřichtoles

květen 2022
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 7.5. – Abrahamovy kořeny
- 14.5. – Smlouva s Abrahamem
- 21.5. – Zaslíbení
- 28.5. – Uchvatitel Jákob



Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
7.5.	František Tomanec	Jiří Kloda
14.5.	Bohumil Mroček	Jaromír Juřínek
21.5.	Květa Tyšerová	Marek Wagner
28.5.	Anna Petrovičová	Peter Čík

Blahopřání k narozeninám

- 2.5. – Anastázie Kimlerová
- 18.5. – Ladislav Škrla
- 25.5. – Soňa Mročková
- 31.5. – Kateřina Fučková



ADRA Klub zdraví informuje

5.května 2022 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny –
„Kamčatka na kolech“ - beseda Romana Kalabuse



19.května 2022 v 17.30 hod, Malý sál knihovny – „Normandie a
Bretagne očima krajčářky“ – beseda Boženy Hambálkové

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Střípky vašich vzpomínek na Blahouška Balcara

Vzpomínky Alenky „Blahouškové“

Hlava je plná vzpomínek a srdce je přeplněné vděčností za prožitý čas na Valašsku. Bylo by prima usednout třeba na Damašku nebo na Trojáku u táborového ohně a vzpomínat. Životní čas je neúprosný.

"Bláža"!!!!!!! Tak jste mu říkali na Valašsku !!!!! Narodil se do malé chaloupky v Luži věřícím rodičům jako osmé a poslední dítě. Běh života ho naučil skromnosti a pravdivosti. Musel hodně rodičům pomáhat.

Ale stačil se s kamarády naučit trampovat. Přírodu měl moc rád a hlavně Stvořitele. Možná, že si vzpomenete, jak rád vyprávěl svůj sen, ve kterém seděl Pánu Ježíši na klíně. Údobí svého mládí prožíval mezi pardubickou mládeží. Když mu zemřel otec, vzali si ho pod ochranu manželé Dubští z pardubického sboru. Získal tím náhradní domov a laskavého duchovního otce.

Bible byla jeho velkou učebnicí. K jejímu studiu využil rok své nemoci s ledvinami, naučil se hrát na klavír, upletl svetr a tvořil svá první kázání. Věnoval se jako instruktor Červeného kříže. Stal se však z něho chemik. A tak i Valaši znali jeho bouchací kuličky.



Po zdárném studiu dostal Bláža umístěnku do TESLA ROŽNOV. Oženil se, a proto do Valašského Meziříčí nepřijel sám, přivezl svou ženu a dvě, tehdy malé děti. Byli jsme nesmírné šťastni, že jsme dostali byt a tím odpadlo dojíždění "Olomouc-Valašské Meziříčí. Osobně jsem se prvně na Valašsko dostala služebně. Zaměřovali jsme vodovodní přípojky na kotárech kolem Karolinky. Byli docela někteří Valaši svérázní - "pustili na nás i psa"!

Před naší svatbou naplánoval Blahoušek výlet. Jeli jsme do Vsetína ke Svrčkům. Strejda nás přivítal svým šibalským úsměvem pod knírem a teta Zdenička svou laskavostí. Byla to vzácná žena - modlitebnice.

A tak se Valašské Meziříčí stalo našim domovem.

Vstoupili jsme v sobotu do sborečku...A teď by mělo začít vaše vzpomínání - těch, kteří jste Blážu přijali - za něho mohu říct, že vás měl všechny rád.

Přišla chvíle odchodu do důchodu, mládí nám zamávalo a my jsme uháněli do Prahy.

Zařadili jsme se do vznikajícího sboru v Dejvicích. A Bláža neoblekl papuče, ale dal se do díla. Tábory, přednášky na školách s tématem EVOLUCE A STVOŘENÍ. Když byl vyzván, rád posloužil kázáním. Jeho oblíbený koutek se skládal z psacího stolu a knihovny. Dal se do psaní myšlenek, které chtěl předat dál. Vykoukla na svět kniha s názvem Tajemství potopy atd. S velkým nadšením se pustil do psaní knihy

Tajemství života. Dokončil ji včas - přišla životní tečka. Byla jsem svědkem jeho radosti, když kniha vyšla a mohla sloužit. Vydavatelem byl Advent Orion.

Zůstala jsem tu se svými dětmi, balíkem knih a bolestí, kterou bych bez pomoci nebeského Otce neunesla. Ten Bláža, byl až do konce milující manžel, milující otec, dědeček. A já se těším, že se dozví, že je pradědeček zatím osmi pravnoučat (Elea, Lenas, Mael, Cammi, Hannah, Johanka, Miriam, Amelie).

Budu končit. Prožitý čas mi potvrdil biblickou větu našeho společného verše: "HOSPODIN JE SÍLA NAŠE I ŠTÍT NAŠ. V NĚMŽ JSME SLOŽILI SVOU NADĚJI A DÁNA NÁM POMOC....."!

Děkuji za vaši lásku, pomoc a shovívavost s odpuštěním toho, co jsme nezvládli.

BOŽÍ POŽEHNÁNÍ přeje Alena Blahouškova ☺



Vzpomínky na Blahouška Balcara

Blážu si pamatuji od svých šestnácti sedmnácti let. Sotva se se svou věrnou Alenkou a dvěma malými dcerkami, Ášou a Ivou přistěhoval do Valašského Meziříčí, stal se, alespoň pro nás mladé, naprosto nepřehlédnutelnou personou. Každý druhý nedělní podvečer totiž pořádal tak zvané mládežnické večírky. Konaly se v bytech u Válků, Škrlů a pochopitelně i u Balcarů a navštěvovala je adventistická omladina od Vsetína až po Nový Jičín. Perfektně připravený program zahrnoval nejen duchovní část, ale zbylo v něm dost místa pro naučení do praktického života a samozřejmě také pro zábavu. Prostředí bylo natolik přitažlivé, že jsme neváhali ze zapadlých Kateřinic chodit pět kilometrů pěšky na vlak do Jablůnky a o půl desáté večerní se odtud stejným způsobem vracet nazpátek. Autem tenkrát oplýval jen málokdo a autobusy už v neděli večer nejezdily.



K nezapomenutelným zážitkům určitě patří i Blážovy letní tábory. První se uskutečnily v Beskydech na Ježonkách, další ve východních Čechách a tři poslední ve slovenských horách. Kromě Valachů se jich účastnili také



reprezentanti ze Slezska, Hradecka, Olomoucka a Znojemska. Mládežnický náčelník totiž na jedné straně přál vzájemnému seznamování obou pohlaví, na druhé striktně dbal na dodržování pravidel. Jednou nám, valašským ogarům, například blahosklonně dovolil pobývat do půlnoci ve stanu slezských Amazonek. Když odbila dvanáctá, ozvalo se z lesa hromovým hlasem: „ Kucíí, ven !!!“ A tak si vysloužil

přezdívku Kuk.

Neměl to s námi ten náš vedoucí ani trochu lehké. Právě naše valašská rota byla u všech kanadských žertíků a nejrůznějších lumpáren. Alenka, Blážova pravá ruka, pak všechno žehlívala se slovy: „ Blahoušku, oni ti kuci nejsou tak zlí...“ Bláža se nechal ukolébat, aby byl o něco později nucen řešit další vylomeninu. Jejich popis by byl nepochybně zajímavý, ale zabral by až příliš mnoho místa. Co je ovšem důležité, a co jeho Alenka dodneška vytrvale připomíná, náčelník nás měl doopravdy rád. A navzdory všemu výše vzpomenutému, my jej také.

V obecnější rovině byl Bláža Balcar znám jako vášnivý vyznavač kontraevoluce. Jeho námitky proti vševládné bohyni Evoluci nám zalezly pod kůži a už v raném věku jsme byli schopni na toto téma docela slušně diskutovat. Dodneška ve mně rezonují pro běžného smrtelníka nesrozumitelné pojmy jako například entropie, kauzalita, dezoxyribonukleová kyselina a tak podobně. Na dané téma napsal i několik knih, nad nimiž se rozpřádají odborné i neobdobné diskuze.

Poté, co přestal dělat vedoucího mládeže, předsedal do funkce staršího sboru. Během této éry došlo i na zatím nejrozsáhlejší rekonstrukci domu č.1 na Hřbitovní ulici a přístavbu zcela nové modlitebny. Po tři dlouhé roky tu Bláža pobíhal s lopatou, kmital u rachotící míchačky, podával

cihly i nejrůznější vysvětlení. Z velké části se týkala právě probíhající „Velké meziříčské charismatické revoluce“. Dnes se to zdá divné, ale v oněch dobách způsobila ve sboru docela masivní zemětřesení. Patrně mělo svůj smysl, protože, jak píše klasik, „co je bez chvění, není pevné“. Ať už se stalo cokoliv, Blážova valašská stopa je nesmazatelná. Vzpomínáme na něj často a vzpomínáme rádi. Dnes už pouze my, docela dávno narození...

Franta Tomanec (iniciátor většiny vylomenin:-)

Když jsem s babičkou a mojí sestrou Evou začala v mých deseti letech chodit do sboru, byla jsem u Balcarů jak doma. Pro mne byl bratr Balcar (lidově Blahoušek) strýček Balcar. Jako malá holka jsem k němu vždycky vzhlížela s úctou a obdivem, a to mi vydrželo vlastně napořád. Byl to



člověk nejen chytrý a vzdělaný, ale taky velice ochotný, přátelský a laskavý. Když si koupil trabanta, vozíval tetičky z valašských kotárů do sboru, moji babičku J. Haindlovou taky. Byla jsem vyučovaná třikrát – br. Kimlerem, Bohouškem Krůpou a „strýčkem Balcarem“. Jeho vyučování bylo opravdu do hloubky, měl velké znalosti z Bible. Když jsem kolikrát u

Balcarů spávala z pátku na sobotu a s Ivou jsme ještě v 11.hodin štěbetaly, vždycky přišel za námi se vzkazem, ať už spíme, ať jsme vyspané na sobotu a sám byl zavřený v ložnici, kde na psacím stroji psával biblickou soutěž, kázání apod. Když kázával, občas bouchnul i do kazatelny, aby se spící probudili. Měl také svůj styl humoru, kterým nás obdarovával v autobuse na výletech. Mám od něj knížku Tajemství života, kde vlastně shrnul všechny svoje přednášky, se kterými jezdíval po celé republice. Měla jsem ho moc ráda, byl to stejně jako teta Balcarová velice vzácný a Bohu i lidem milý a obětavý člověk.

Dana Klečková



Dar víry mi byl dán až v dospělosti, v letech studií na vysoké škole v Brně. Tady jsem také se svým manželem navštěvovala přes týden sbor Střední. O víkendech jsme ale jezdili k manželově mamince do ValMezu a chodili do sborečku zde. Pamatuji si dodnes, kde kdo sedával. Byli jsme zde jako návštěva, takže jsme se usadili stranou – u zdi vedle harmonia. Byli zde ale manželé Balcarovi, kteří nás brzy přesvědčili, že ač návštěva – jsme zde vítáni. Alenka se nás ujala jako maminka a nejednou pozvala do jejich



útulného bytu, kde sedávala u klavíru a hrála. Blahoušek s námi probíral nejrůznější náboženská témata a vysvětloval, co jsme ještě nechápali. Dodnes si pamatuji jeho teorii o „vojácích z východu, kteří v době konce budou sužovat věřící lid“. Nevěděl, kdo nebo co to bude. Právě v těchto dnech, kdy probíhají na Ukrajině hrůzné události, nad touto myšlenkou hodně často přemýšlím.

V době našeho příchodu na Valašsko psal Blahoušek knihu **Tajemství potopy**. A nám se dostalo té cti pomoci mu s rejstříkem knihy. Nevím, zda jsme nenadělali více škody než užitku ☺, protože něco takového jsme nikdy nedělali. Nicméně za odměnu jsme potom dostali jeden z prvních výtisků. A měli jsme z toho velikou radost.

Balcarovi byli neskutečně milí a obětaví. Proto nás moc mrzelo, když oznámili svůj přesun do Prahy. Ale nakonec bylo všechno jinak. Po jedné z debat s Blahouškem, kdy jsme se bavili právě o jejich stěhování, jsme se svěřili, že i my přemýšlíme o přesunu do Prahy, kterou velmi milujeme. Ale nedaří se nám vyměnit byt. A Blahoušek měl úžasné řešení – bratr Luděk Bouška bydlící na Břevnově hledá do své rozbíhající se softwarové firmy spolupracovníky, pokud možno z naší církve, a může nabídnout i

dočasné ubytování. A tak jsme se spolu s Balcarovými přesunuli do stověžaté matičky měst.

Bydlení bylo sice skromné – jedna místnost v suterénu rodinného domku na Břevnově s dvěma malými okénky pod stropem a dřevěné palandy, ale nám to bohatě stačilo. Byli jsme šťastní, že zde můžeme být. Firma sídlila ve vedlejší místnosti, takže do práce to nebylo daleko. A tak jsme začali další etapu našeho života. Balcarovi i zde byli našimi druhými rodiči. V sobotu jsme navštěvovali sbor v Dejvicích. Občas jsme ale jeli také do krásné nové a sluníčkem zalité modlitebny na Smíchově. Všude nás přijali velmi pěkně a Alenka s Blahouškem nad námi drželi ochrannou ruku. Seznámili jsme se s majiteli Country Life, kteří vlastnili krásnou eko zahradu na okraji Prahy. Sem se jezdívало v sobotu odpoledne. Děti si hrály na trávě a my dospělí jsme ve stínu dřevěného altánu četli ze spisů EGW.



Mnohdy jsme také navštívili Balcarovi doma v jejich panelákovém bytě. Ani zde nepřestali myslet na jiné – v jednom ze svých pokojů ubytovali hocha, který neměl kde bydlet. Chovali se k němu jako k vlastnímu synovi. Stejný pocit jsme měli při návštěvách i my. Pamatuji se na skvělý Alenčin mátový čaj s citronem a medem (od té doby ho miluji) a výborné

moučníky, které připravovala. Často jsme byli vyzváni, abychom u nich zůstali přes noc, ač jsme bydleli také v Praze. Ale Alenka řekla: „Přece nepojedete přes celé město, zůstaňte u nás“. A bylo nám tam dobře.

Ač jsme se snažili získat vlastní bydlení výměnou bytu, nepodařilo se. Asi to tak mělo být. A tak jsme se po čase vrátili zpět na Moravu, potažmo do ValMezu. S Balcarovými jsme se sice museli rozloučit, ale zůstali v našich srdcích, a tak to bude i nadále.

Blahoušku a Alenko – mám vás moc ráda a děkuji za vše, co jste pro nás dělali.

Iva Chárová

Asi v roce 1963 jsme trávily na Ježonkách část prázdnin. Spaly jsme ve stanech. Bylo nás 5 a byly jsme plaché dospívající dívky. Babička Foldynová se nám starala o stravu (byla skutečně babičkou jedné z nás) Tou dobou tam měli mládežníci z Valašska tábor. Nevadili nám, sem tam jsme je potkali u jídla. Bylo mezi nimi 5 těžce pubertálních kluků. A ti nám „šli hodně na nervy“. Např. ráno byly boty místo před stanem navěšené nad ním na smrku. Docela vysoko. No a jinak se vnucovali. O psychologii jsme tenkrát neměli tušení. A tak jsme šly za jejich vedoucím, Blážou Balcarem. Široce se na nás usmál a slíbil, že dá vše do pořádku. A víte co? Pozval nás na všechny aktivity, které na táboře probíhaly. To jsme rády přijaly. No a kluci? Příští rok to bude 60 let, a my se s nimi často potkávaly. A v posledních letech každý rok o jednom víkendu v říjnu. Jsou to naši dobří kamarádi. Díky, Blážo !

Halina Gorna, Vendryně

Je to už dávno, co jsem do Valašského Meziříčí nastoupil na pětiměsíční náhradní vojenskou službu. Na onu dobu velice rád vzpomínám. Především díky vašemu sboru, kde jsem se cítil opravdu moc dobře. Byl jsem v té době už půl roku šťastně ženatý a jednoho krásného dne mě přijela navštívit moje neméně krásná manželka Halina. A v té souvislosti nikdy nezapomenu na Blážu Balcara a jeho ženu Alenku. Pozvali nás totiž k sobě domů. Čekali na nás v předsíni a potom hned Alenka zavedla Halinu k ledničce se slovy, že všechno, co v ní vidíme, je naše. Oznámili, že se vrátí až příští den večer a klíče od bytu jim prý máme vhodit do

schránky. Je to už více než padesát let, a my si to pořád pamatujeme. A stále jsme za to vděční. Jejich odkaz jsme pak přenesli k nám, na Třinecko a tady se jej pak snažili neúnavně praktikovat.

Zigo Gorný s manželkou Halinou

Byl jsem osloven Ferym o nějakou vzpomínku na Blážu. Přestože jsem nepatřil do meziříčského sboru, vzpomínek je pořádná sbírka Bláža jezdil do sboru v Hošťálkově jako laický kazatel. Někdy učil i sobotní školu. Dětská sobotní škola nebyla, a tak i mládež byla s dospělými. Kdo si pamatuje úkoly ze 60tých let, tak byla otázka a k ní verš. Bláža jako učitel to bral po řadě. Pro nás bylo nejdůležitější nesedět v první řadě, abychom si mohli spočítat, která otázka přijde na nás, a nevypadali, že nic nevíme. Nejvíce zážitků však bylo z táborů. Jsem povahou flegmatik, z ničeho jsem si moc nedělal těžkou hlavu. Neměl to Bláža se mnou jednoduché. Když to bylo až přespříliš a chtěl mě poslat domů /vzpomínám že to bylo u Oravy na Slovensku/, vše zachraňovala dobrá duše Alenka svými přímluvami a žehlením u Bláži. Mnohé jeho hry a triky jsou po 50letech stále živé. Některé jeho nekompromisní postoje jsem začal chápat v době, kdy jsme sami pořádali tábory. Tehdy jsem si uvědomoval velkou odpovědnost, také Blážovu moudrost a Boží vedení Nejen pro mne, ale i tu naši generaci na Valašsku byli manželé Balcarovi vodítkem ve vztahu k Bohu ale i k běžnému každodennímu životu. Díky jim za to.

Petr Wagner alias Vala

Balcarovi byli naši sousedé z vedlejšího vchodu v paneláku, kde jsme bydleli. Můj tatínek dojížděl do práce v Tesle v Rožnově, stejně jako pan Balcar. Poznání, že jsou oba křesťané, je sblížilo. Rozdílnost prožívání víry v našich církvích je vedla k vášnivým diskusím o víře a zvláště o tom, jak porozumět Bibli, ale nebránila našim rodinám, aby se přátelily.

Pro mě to bylo zvláště důležité, protože jsem se spřátelila s jejich mladší dcerou Ivankou. Chodily jsme tehdy na základní školu, Iva o rok níž, než já. Na začátku 70.let nebylo vůbec jednoduché mít věřící kamarádku a já jsem to štěstí měla. Proto jsem někdy chodila k Balcarům na návštěvu za Ivankou. Její rodiče byli velmi laskaví a jemní lidé, kteří mě vždycky hezky

přijali. Cítila jsem, že v jejich rodině se mají navzájem opravdu rádi, ale že nejdůležitější místo patří Pánu Ježíši. Někdy jsme se s Ivou pohádaly kvůli rozdílům ve víře, ale nakonec pro nás bylo důležitější naše kamarádství, než malicherné spory. Jednou o prázdninách pořádal sbor Církve Adventistů letní tábor pro děti a já jsem tam mohla jet s nimi. Už si přesně nevzpomínám, kde to bylo, asi v Jívové (?), ale bylo tam moc pěkně a opravdu jsem si to užila!

Vzpomínám si, že v době naší školní docházky byly často „pracovní soboty“. Jak jsem Ivě záviděla, že místo do školy chodila s rodiči a sestrou „do sboru“, protože ji tatínek vždycky ze školy omluvil. Myslím, že to v té době byl dost odvážný čin!

Také si pamatuji, že jsme někdy chodili s rodiči na sobotní odpoledne do sboru Církve Adventistů, protože tam měl přednášky kazatel pan Švihálek. Bylo hezké, že nám Balcarovi důvěřovali, nevadilo jim, že jsme katolíci a pozvali nás. Myslím, že moje ekumenické cítění se rodilo právě díky přátelství s jejich rodinou a zvlášť s Ivou.

Postupně se naše cesty rozcházely, já jsem šla na střední školu do Ostravy a s Ivou už jsem se nevidala. Naposled jsem se s ní setkala, když mi celá šťastná oznamovala, že se vdává a stěhuje do Prahy.

Ve svých vzpomínkách si Balcarovy uchovávám jako láskyplnou rodinu, která mi byla příkladem života podle víry.

Zuzana Haikerová

Blážu jsem poznal ve svých čtrnácti letech jako pohodového a přátelského vedoucího s přirozenou autoritou, která imponovala a přitahovala. A takový zůstal po celou dobu, kdy jsme se potkávali. Spolu s Bobrem (br. Oháňkou) za sebou zanechali výraznou pozitivní stopu, zejména mezi mladými. Co bych nejvíce vyzvednul, byla skutečnost, že přes vysokou erudovanost napříč různými obory, jej charakterizovala skromnost a pokora.

Bláže byl prostě skvělý chlap. Vzpomínám s vděčností...

Petr Konečný, zvaný Bill

S Blážou Balcarem jsem se setkala v rodině manželovy maminky. Brzy nato začal docházet k nám domů a s mým mužem probírali biblické učení. Postupně jsme byli pokřtěni a stali se členy sboru, k tomu nás přivedl právě Bláža. S ním, jeho ženou Alenkou a jejich dcerkami jsme se sblížili a postupně společně prožili spoustu hezkých, požehnaných chvil. S Blážou se pojí vzpomínky na různé biblické soutěže, výlety, dětské a mládežnické tábory a



mnoho dalšího. Manželé Balcarovi byli nesmírně obětaví, nikdo od nich neodešel bez pomoci a povzbuzení. Vzpomínám na ně s láskou a vděčností za vše, co pro nás udělali.

Eva Hasmandová

Vzpomínání na Blážu Balcara, tak, to je vzpomínání na mé mládí. Bezstarostné dny prožité na mládežnických táborech na Ježonkách a v českých Jinolicích, kde jsem také nechyběla. Tak, tyto vzpomínky ještě dnes hřejí u srdce. Spalo se u Foldynů na půdě, ráno to nešlo bez rozcvičky na louce, společné pobožnosti, výlety, hry, zpívání. A to vše pod

laskavým, ale přísným vedením a dohledem Bláži Balcara. Byl tím, kdo rozuměl mládí, ale zároveň uměl pohlídat, aby se vše dělo, jak se sluší na adventní mládež. A tak jednoho pozdního večera „vyčistil“ dívčí stan od chlapecké návštěvy. V jeho „výbavě“ byla také socha kostlivce, kterým v noci nasvíceným společně postrašili Jendu Koloničného, který se večer vracel ze směny. Z Jinolic nejde zapomenout na noční výlet, kdy jsme za svitu měsíce v jedné skalní rozsedlině zpívali píseň „Když tak patříš za večera“. Jo, bývalo to pak těžké loučení, když jsme se rozjížděli domů... Balcarovi mě pak i dále provázeli životem. Ještě schovávám písničky, které Bláža složil k naší svatbě, použité v rámci zábavy u nás, na Trojáku. Na předsvatební přípravě se výrazně podílela sestra Hrochová, Alenčina maminka. Jako památku na ni stále opatruji její dárek, dvoubarevnou mísu s hrníčky a talířky. Balcarovi k nám často jezdili a pomáhali při hospodářství. Zatímco se Áša s Ivankou houpaly v mých houpacích koních – výrobek mého táty - my jsme pracovali. Bylo vzácné i při tvrdé práci mít vedle sebe lidi, kteří do všeho uměli vnést klid, pohodu bez chaosu a stresu. Když i naše děti odrůstaly, byl to právě Bláža, který při jedné návštěvě svým vysvětlením dopomohl naší Marcelce zvládnout



písemku z matematiky. Při další návštěvě u nás pozvala Alenka na oběd manžele Bártovy, kteří zrovna pobývali na Valašsku. Bylo to milé společenství, požehnané chvíle. Ještě dnes jsou v mé paměti uložena slova modlitby bratra Bárty za nás domácí: „Pane, ať Boží pokoj vítězí v tomto příbytku...“

V čase, kdy probíhal biblický kurz pod vedením bratra Šustka, byl Bláža současně učitelem i žákem. Neměl problém plnit více úkolů najednou. Klid a naděje vyznívaly také z Blážových kázání a vůbec z jeho působení v našich sborech. Vzpomínám, že tato pohoda dýchla na mne, kdykoliv jsem navštívila jejich domov ve Valmezu a později také v Praze.

Mládí odcházelo, a život přinášel i dny smutné a těžké. Nikdy nezapomenu, jakou oporou mi Balcarovi byli při smrti mé maminky. Večer před pohřbem byli u nás a pomáhali s přípravami. Mým úkolem bylo zajet k Mařence Kubičkové a vyzvednout si smuteční šaty. Jela jsem sama autem a Bláža mě doprovázel. Na zpáteční cestě jsem zjistila, že jsem u Kubičků zapoměla kabelku s doklady a vším ostatním. Nezbylo, než se otočit a potřebné věci vyzvednout. Tím ubylo i benzínu a já usoudila, že je ho třeba přikoupit, bude to nutné. A tak se jelo k pumpě, mám za to, že až někde za Vsetín. Domů jsme dojeli až hodně pozdě. Alenka, z obavy, co stalo, si s našimi dětmi hrála na klavír a společně zpívali. A Bláža, jeho úžasný klid, trpělivost a povzbuzování bylo tím balzámem, pro mne ten večer tolik potřebným... Dodnes si pamatuji větu, kterou jsem pronesla: „Blážo, neumím si představit, že bych dnešní večer prožívala s mým mužem.“ Nechci ho pomlouvat, ale vám, muži bratři, pokud budete můj příspěvek číst, chci říct, že to nejlepší, co můžete pro svou ženu udělat je, že ve vyhraněných životních situacích zachováte klid a pusu otevřete jen pro slova povzbuzení.

Tak, jak zde na zemi hodně věcí nepochopíme, tak nechápeme ani to, proč tak užitečný člověk, jako byl Bláža Balcar, musel tak předčasně opustit všechno a všechny, které měl rád. O to více se společně těšíme na nové shledání při příchodu našeho Pána Ježíše. Zatím v mém vděčném srdci zůstává jen světlá vzpomínka na vzácný příklad křesťanského života a služby.

Bohuslava Smilková

Konference žen 2022 – Luhačovice

„Už ti něco přišlo?“ ptaly jsme se jedna druhé každé sobotní dopoledne. Po dvou letech se má uskutečnit dlouho očekávaná konference žen MSS, a instrukce pár dní před jejím konáním stále nikde! Snad nebude zase odvolána, strachovaly jsme se. Ale zbytečně. „V pátek 22.dubna 2022 v hotelu Harmonie II. v Luhačovicích“ vábil nás mail ze Sdružení. Takže rychle zabalit pár slušivých hadříků, naše neodmyslitelné neseséry, které nás doprovází na každé setkání žen, a odjíždíme!

Luhačovice, malebné moravské lázně v údolí říčky Šťávnice s řadou léčivých minerálních pramenů, se staly pro tento víkend naším domovem. Už po příchodu na recepci bylo jasné, že estrogen bude v hotelu zastoupen opravdu hojně ☺.

Postupně přijíždějící sestry se radostně vítaly, štěbetaly a na první pohled bylo zřejmé, že se všechny na konferenci těší. Jak by ne – pod vedením Ivetky Halešové a díky jejímu realizačnímu týmu nás vždy čeká nesmírně zajímavý program, duchovní povzbuzení a pohlazení po duši, takže se cítíme téměř jako princezny.



Ubytovaly jsme se na svých pokojích. Že je něco jinak, než v letech minulých, bylo zřejmé hned v jídelně při prvním společném jídle. Obsluhující personál ani přes svou snahu nezakryl ukrajinský přízvuk v řeči. Válka na východ od naší země zasáhla do veškerého dění a životů nás všech.

Jubilejní 10. konference žen s názvem „**Síla vděčnosti**“ byla zahájena v kongresovém sále **Ivetou Halešovou, vedoucí oddělení žen v ČS unii.**

Pozdravit nás přišel také bratr **Daniel Dobeš, předseda MSS.** Množství shromážděných sester ho nikterak nevylekalo a odvážně nám posloužil



krátkým zamyšlením. Pomocí jedné východní legendy vyprávějící o tom, že Adam byl stvořen 1krát a Eva 4krát (Adam ji Bohu několikrát vrátil, protože to s ní nemohl vydržet, ale nakonec uznal, že je lepší žít s ní než bez ní), nám vysvětlil úlohu ženy v životě muže. Žena není pomocnice muže, ale pomoc muži. Pro ženu je v *Gen 2, 18.* použit termín *eben-ezer*, stejný jako pro kámen pomoci.

Vzácným hostem

naší konference byla **Dagmar Dorn, předsedkyně Oddělení Služby žen při EUD,** která za námi přiletěla ze Švýcarska. Její promluva se zabývala

tématem konference – vděčností. *Tes 5, 16.* → Je v době válek, covidu a krize vůbec za co děkovat?

Vděk je v Bibli zmiňován velmi často, zvláště v Žalmech. Vděčnosti se musíme učit, musí být vědomá. Čím více přemýšlíme nad tím, za co být vděčný, tím více důvodů nacházíme.

Děkovat se dá i v situacích, kdy se nám zdá, že není za co. Dagmar nám tuto skutečnost doložila příběhem Helen Berhane, která je členem církve Rema, jedné z menšinových evangelických církví ve státě Eritrea. Byla zatčena a uvězněna na 2,5 roků za to, že se nechtěla vzdát své víry. Byla mučena, přesto ke svým věznilům necítila nenávisť: „Děláte jen to, co vám někdo přikázal. Já také poslouchám příkazy Ježíše Krista, proto ho nikdy nezapřu.“ I přes truchlivou situaci si Helen často zpívala: „Děkuji za studené noci, horké dny, za hlad, za nemoc, za brouky napadající mé tělo. Děkuji ti, Bože.“

O jedné staré ženě si všichni mysleli, že je bohatá. Ona však řekla: „Nemám peníze. Mám jen hodně radosti v životě, proto jsem bohatá.“ Žena si každé ráno dala do pravé kapsy hrst fazolí. Když přes den viděla něco hezkého, přendala si jednu fazoli z pravé kapsy do levé. Večer fazole z levé kapsy spočítala a za každou z nich děkovala Bohu. Zkusme to také. Připomínejme si vděčnost Bohu. Učiní nás to šťastnějšími.

Venku již během kázání zapadlo slunce, a tak jsme všechny společně zahájily sobotu chválami a modlitbou sestry Dorn. Potom jsme se rozešly do pokojů, ale na spánek jsme rozhodně nemyslely. Bylo toho tolik, co jsme si chtěly říct! Každá z nás má nějaké starosti, které potřebuje prodiskutovat, a také radosti, o které se chce podělit. Takže není divu, že na mnohých pokojích zhaslo světlo až dlouho po půlnoci.

Sobotní ráno jsme zahájily chválami. Naše mladé a krásné „dvorní“ zpěvačky a hudebnice, které nás doprovází na každé konferenci, měly připravené nádherné písně, kterými jsme mohly v duchu motta našeho setkání děkovat našemu Stvořiteli a Pánu. Je milé sledovat, jak se z těchto dívek postupně stávají maminky, které na konference berou už i své děti.

Trochu
netradiční
sobotní školou
nás provedla
sestra **Katarína
Kernová.**

Zamýšlela se
nad tím, čím je
a čím chce být.
Své povídání
nad biblickými
texty
prokládala
s humorem
sobě vlastním
mnoha
moudrými
citáty a
vlastními
prožitky.
Měli bychom
svému okolí



svědčit svým chováním podle vzoru Ježíše Krista, ne nátlakem. Pán si vybral právě nás, aby skrze nás proudila k dalším lidem láska od Boha. K naplnění tohoto úkolu potřebujeme věnovat pozornost svému nitru, své duši. *Mat 22, 37.* Láska k Pánu je jako horní část paže, láska k bližnímu je jako dolní část paže. Obě části jsou spojeny loktem = láska k sobě. Ženy mají tendenci dělat vše pro partnera, prarodiče, děti. Ale na sebe si čas neuděláme. *5Moj 4,9. , Mat 16, 26.*

Katarína nám přednesla svůj oblíbený citát: „*A na tom sa to všetko lomí, či jsme ľudské bytosti, alebo len tvory.*“ Měli bychom být moudří v konání a infekční svou láskou. Sjednotíme rozum, tělo a city. Musí spolupracovat. Musíme mít emoční kondici. Co je pro emočně silné lidi

charakteristické nám sestra Katarína vysvětlila opět na mnohých biblických verších. Báječné povídání naší sestry bylo zakončeno písní Karla Kryla „Země lhostejnosti“, kterou má ráda a která nám mnohé dokreslila.

Jeruzalém má svoji zeď nářků, my jsme si vytvořili zeď díků. Na stěně konferenčního sálu nám organizátorky připravily šňůry, na které jsme



malými kolíčky připevňovaly barevné papírky s díky za konkrétní věci v našich životech. Zpočátku se zde objevilo jen několik málo „vlastovek“. Bylo třeba si uspořádat myšlenky a uvědomit si to neskutečné množství menších či větších požehnání, která činí naše životy naplněnými. Takže na konci konference stěna hýřila barvami a najít místočko, kam by bylo možno ještě pověsit lísteček, bylo opravdu těžké. A to je dobře.

K sobotní bohoslužbě patří také sbírka. Tentokrát proběhly dvě – jedna na pomoc při finančním zajištění konference a druhá byla směřována skrze Adru na Ukrajinu. Všechny cítíme obrovský smutek nad tím, co prožívají ženy a děti v této zemi, a toužíme alespoň trochu pomoci. Kéž Pán využije naše dary k co největšímu užitku.

Kázáním nám posloužila sestra **Dagmar Dorn**. Zamýšlela se nad textem Luk 17, 11.-19., který hovoří o 10 uzdravených malomocných. Malomocní křičí a prosí Ježíše o uzdravení. Ježíš je posílá zpět ke kněžím, kteří je poslali do izolace, bez vysvětlení s tím, že budou uzdraveni. Nedávalo jim to smysl, ale šli. A stal se zázrak. Když Bohu

plně důvěřujeme, zažijeme zázraky, i když to na začátku nedává smysl. Devět mužů z řad židů s radostí běží za svými rodinami, jen jediný – cizinec - má potřebu děkovat. Pravá víra vede k poslušnosti. Pak s námi Bůh může pracovat. Víra znamená akceptovat Boží vůli, i když jí nerozumím a nesouhlasím.

Děkujeme Bohu stále, protože On z toho má radost. Andělé podle Písma chválí Boha neustále. Když v nebi, tak proč ne na zemi? Samaritán byl očištěn nejen tělesně, ale byl i vykoupen. V důsledku vděku a chválení jsme duchovně uzdraveni. Je důležité prožívat vděčnost a svědčit o tom druhým.

Polední přestávku jsme vyplnily nejen dobrým obědem, ale i procházkou buď k nedaleké přehradě, nebo do města. Polední kávičku se zákuskem nám nabídla Ivetka Halešová a její pomocnice v dobovém secesním oblečení. A k veliké radosti všech jsme si mohly modely také vyzkoušet a vyfotit se v nich. Že „šaty dělají člověka“ je dávná pravda. Je fakt, že jsme se





v kostýmech cítily mnohem „ženštěji“. Možná by to chtělo změnu šatníku ☺
Druhým odvážným mužem naší konference byl psycholog **Jeroným Klimeš**. V odpolední přednášce jsme se zamýšleli nad vděkem, obdivem a manipulací. Manipulátor není schopen cítit obdiv, vděk, není schopen děkovat. Cítí pouze závist a sebelítost. Dozvěděly jsme se, jaký je cyklus

manipulace a jaké jsou jeho nepřímé znaky. Dostaly jsme také velmi důležitou informaci ☺ - jednou z nejlepších obran proti manipulátorům je „drbání“ (probírání někoho jiného). Pokud informaci o manipulátorovi rozšíříme co nejvíce, varujeme tím další osoby před kontaktem s ním. Je krásné slyšet, že vlastnost, která je nám – ženám – tolik vyčítána, je vlastně kladná ☺.

Po večeri jsme si opět zazpívali několik chval a potom už jsme se zaposlouchaly do životního příběhu **Kataríny Kernové**. Dozvěděly jsme se o tom, jak se text Jozue 14, 6.-15. promítá do toho, co prožila. Zavzpomínala na své mládí, na seznámení s partnerem, manželství, a na to jak vychovávala svých 5 dětí. Ani jejímu životu se nevyhnuly problémy a krize, ale protože v jejím manželství jsou celkem tři – Katarína, Bohumil a Bůh, vše se jim podařilo překonat. A to je skvělý

návod i na naše starosti. Jako dárek dostala každá z účastnic knížku od naší přednášející s názvem „Nádherný šok“. Myslím, že přečtena bude velmi rychle, protože Katka nás nadchla a okouzila.

Sobota nám nepozorovaně skončila. Proto jsme si vytvořily kolečko okolo celého kongresového sálu a tak jak je naším zvykem jsme si sobotu zakončily. Ruku v ruce jsme si vyslechly modlitbu Dagmar Dorn a děkovaly Hospodinu za tento nádherný den.



Nedělní ráno, tak jako každý den, nás přivítalo drobnými dárečky na židlích v konferenčním sálu. Na každé konferenci jsme hýčkány, obdarovávány, chváleny a musím říct, že je to velmi příjemná změna oproti každodennímu životu. Dalo by se na to zvyknout 😊.

Ráno patřilo opět **Dagmar Dorn**. Jakou úlohu hrála žena v Bibli? Nacházíme je v různých úlohách – princezna, prorokyně,

soudkyně. Nad textem Skutky 9,36.-43. jsme mluvily o Tabitě. Ženě, která věnovala svůj život péči o chudé a nemocné. Takové lidi má Bůh obzvláště rád. Neoceňuje, jak často chodíme do sboru, ale jaký vztah máme k těmto lidem. Dalo by se říct, že Tabita je zakladatelkou Adry. Dagmar nás obeznámila s činností oddělení Služby žen. Informace o nejrůznějších akcích, které probíhají v jiných zemích, nám byly velkou



inspirací a už přemýšlíme, jak některé z nich zakomponovat do života našich sborů.

Odpolední program patřil workshopům. Měly jsme na výběr povídaní s Katarínou, také s panem

Klimešem, mohly jsme jít na komentovanou procházku Luhačovicemi, vyzkoušet si rukodělné tvoření či povídat si o barevné typologii. Každá z nás si vybrala, co jí zajímalo nejvíce a prožily jsme opět požehnané chvíle.

Všechno jednou skončí. To platí také o konferenci žen. Po pravdě – bylo nám zde velmi dobře a jsme vděčné, že jsme se mohly po dvou letech opět sejít a užít si společenství sester, povzbudit se, potěšit a odpoutat se na chvíli od běžných starostí. Rozloučily jsme se se všemi, kdo pro nás skvělou akci připravili. Patří jim veliký dík.

Asi vás nepřekvapí, že málo kdo z nás se po obědě rozjel domů. Ač předpověď počasí mluvila o výstraze před bouřkou a krupobitím, většina z nás si po obědě zašla na kolonádu. A co se nestalo – nebe se vyjasnilo do azurova. Mottem konference byla „vděčnost“. A hned tu máme další důvod k díkům našemu Pánu. V krásném slunečném dni jsme procházely nádherná zákoutí Luhačovic, a u kávičky a dortíku jsme nechávaly doznít dojmy ze skvělé akce. Děkujeme, Pane za nádherný víkend, za společenství sester, za kouzelné prostředí, za energii, kterou jsi dal organizátorkám. Těšíme se na další setkání.

Iva Chárová

Kornelius Novak v Hošťálkově

Kornelius je osobnost. Povrchní kostelové babky ani suchopární analytici nepraktické teologie jej nemusí. Zpravidla ignoruje liturgické církevní tanečky a míří přímo k věci. Svou provokativní přímočarostí připomíná svůj vzor, nazaretského Mistra, ke kterému se pokaždé stočí jeho svérázné promluvy.



Nejinak tomu bylo i o třetím aprílovém víkendu v parádním sálu evangelické fary v Hošťálkově. Série čtyř přednášek, které vedle kateřinického adventistického sboru pořádala i místní Českobratrská církev evangelická, se nesla v duchu dvou základních otázek: „Bláznivý svět, co se to děje? Kde je v tom všem Bůh?“ O pátečním večeru Kornelius položil další otázku: „Pokud existuje Bůh, proč nezasáhne?“ Ve více než hodinové promluvě nabídl bezpočet odpovědí, které by se daly shrnout do jednoduché věty: Protože Bůh není diktátor! Během následujícího sobotního dopoledne potom hovořil na téma : „Biblická proroctví na naši dobu – co se má ještě stát?“ Na všeobecně známých skutečnostech demonstroval fakt, že zlo v nejrůznějších podobách

nabývá na dynamice. A logicky musí dojít k nějakému vyvrcholení. Večerní zamyšlení pak mělo název „Zrno bude odděleno od plev“. Což je jediné rozumné řešení, jak žít v pokoji a harmonii s Bohem i lidmi. Závěrečná nedělní přednáška přinesla odpovědi na to, „Proč byl Ježíš tady a proč přijde znovu?“ Jednoduše proto, že bez jeho zásahu by zlo drtilo svět neúprosně dál.

Nedostižným tlumočníkem se i tentokrát stal pohotový Jiří Pavlán. Každou přednášku také otevírala a uzavírala hudební pohlazení v podání známé country kapely Domáci. Tak, jako při každé podobné události, i tentokrát došlo na srdečná a někdy i nečekaná setkání. Kromě rychle rostoucí dcery Hanky a Jardy Benešových, půvabné princezny Alžběty, tu byl třeba k vidění i staronový zahraniční host, Andrej Mělničuk. A vůbec první návštěvu podobného shromáždění zde absolvovala paní Dančáková se synem Erikem, které už nějaký čas v jejich zuberském bytě navštěvuje náš pastor Hynek Dona. Maminka věnovala Korneliově sérii vlastních kreseb jeho milovaných psů, a Erik, který na rozdíl od drtivé většiny renomovaných adventistů se zájmem vyslechl celou sérii, pronesl přání, že by se rád podobných bohoslužebných setkání účastnil pravidelně.

Redakce



Dění kolem Ukrajiny

- Agilní meziříčští sokolové, kteří se díky Adře, potažmo Hynky Donovi, dostali v minulosti několikrát do ukrajinské Rodnikovoy Hutky a navázali tam několik přátelství, uspořádali v souvislosti s aktuální válkou finanční i materiální sbírku. Potraviny, hygienické potřeby a spacáky už před časem odcestovaly na Ukrajinu, pokladnička s nasbíranými penězi byla otevřena nedávno. Ukázalo se, že v ní uvízlo 8 511 českých korun a bezmála a přibližně 180 ukrajinských hřiven. Peníze byly předány už jmenovanému Hynkovi Donovi, který je slíbil v Rodnikově Hutě osobně předat aktivistům, kteří se angažují v práci s válečnými uprchlíky.

- Výstava fotografií s názvem „Ukrajina očima dobrovolníků“, kterou celý měsíc hostila meziříčská modlitebna, byla v polovině dubna přemístěna do místní sokolovny. Někteří členové Sokola se totiž před zhruba patnácti lety aktivně zapojili do humanitární pomoci někdejší Podkarpatské Rusi a svým způsobem se podíleli i na vzniku vystavovaných fotografií.



- Meziříčská ADRA nezůstává stranou a prostřednictvím dobrovolníků se různými způsoby zapojuje do pomoci ukrajinským spoluobčanům. Maminkám a dětem umístěným

v Integrované střední škole například předala plné auto hraček, oblečení a dalších užitečných věcí. Do zdejšího Dobrovolnického centra rovněž zamířila plná paleta darovaných pivních limonád, které budou postupně distribuovány potřebným v nejbližším okolí. Paní Naďa Šimová se svou pobočnicí Lidkou Obadalovou také všem zájemkyním z

ukrajinské komunity nabízejí možnost pravidelného setkávání v prostorách sborové budovy. Schůzky se konají každé pondělí dopoledne.

- Během měsíce dubna se Hynek Dona, předseda dobročinné organizace Pomoc těšínského Slezska, už dvakrát vypravil na území Ukrajiny. Dovezené finanční prostředky i věcné dary předal implementačnímu partnerovi, pastoru místní baptistické církve, Ivanu Hnatkovičovi ze zakarpatské Rodnikovoy Huty, který vlastní certifikát k poskytování humanitární pomoci. Zmíněnou obec, která za svůj vznik vděčí českým krajanům, kteří zde kdysi postavili sklářskou huť, využívá k přechodnému ubytování přibližně stovka válečných uprchlíků, především z východních oblastí těžce zkoušené země.

Závěr Chaverutu



Začátkem dubna skončil 18. ročník festivalu valašsko izraelského přátelství – Chaverut, který má své kořeny právě na půdě meziříčské adventistické modlitebny.

Poslední akcí z nebývale pestrého programu byla „Tryzna k projevům a důsledkům holocaustu“. Kromě brněnského rabína Menaše Klimenta a jeho bystrého syna Eliáše, se akce zúčastnila také přeživší holocaustu, paní Michaela Vidláková a zástupci Židovských obcí z Olomouce a Ostravy. Nemohli samozřejmě chybět ani představitelé místních křesťanských církví. Jednoduše proto, že právě křesťané se na

bolestných dějinách židovského národa až příliš aktivně podíleli. Z úst jejich zástupce, faráře Pavla Stefana, zaznělo upřímně míněné vyznání donebevolající viny všech následovníků Ježíše z Nazareta, kteří na nekonečné sérii vyhlazovacích akcí nesou podstatnou část viny. Z kinosálu, kde probíhal hlavní program, se účastníci přemístili k památníku na Vodní ulici, kde mohl každý položit k uctění obětí bílý kamínek. Kromě zástupce valašské pobočky ICEJ, Jindřicha Kimlera a jeho manželky Boženky, se akce zúčastnili i někteří další příslušníci meziříčského adventistického společenství.



Lanočka a Lenočka

Jednoho sobotního dne se otevřely dveře do modlitebny a v nich stály dvě ženy – Světlana (Lana) a Olena (Lena). Přijely den předtím z města Lozova nedaleko Charkova. Po cestě trvající dva dny jen s kufříkem nejnutnějších věcí opustily své domovy a rozjely se hledat útočiště v České republice. Do ValMezu zamířily proto, že na faře evangelického kostela bydlí jejich bývalá spolupracovnice Larisa se svou dcerou a vnučkou. Jejich příjezd jsme očekávali, proto jsme předem přebudovali dětskou školku na pokud možno útulný domov. Postele, deky, lůžkoviny, ručníky, vaříč, nádobí, potraviny, hygienické potřeby... Hlavně na nic důležitého nezapomenout.

Ženy dorazily v pátek večer a hned na první pohled byly velmi sympatické. Ukrajinsky neumím, ale ruštinu mi vtloukali do hlavy řadu let. Takže komunikační jazyk je jasný. Kupodivu i po tak dlouhé době nepoužívání hodně slovíček v hlavě zůstalo. Se slzami v očích obě děkovaly za naši pomoc. Co mně dostalo, bylo sdělení, že se za nás

všechny budou modlit. Dvě zoufalé ženy vyhnané válkou z rodné země od svých rodin neprosí o modlitby za sebe, ale myslí na nás.

Ač jsou Lanočka i Lenočka pravoslavného vyznání, projevíly touhu jít v sobotu do shromáždění. Jak řekly – máme společného Boha. Ve sboru byly přijaty velmi srdečně. Poprosila jsem je, aby nám krátce o sobě něco řekly, ale prožité hrůzy jim ještě nedovolily mluvit. Zatím ještě ne. Ač moc nerozuměly našemu jazyku, byly s námi po celé dopoledne. Ke konci přišly i jejich kamarádky – stále usměvavá a energií kypící Larisa s dcerou a vnučkou Milou.

Ten den jsem chtěla naše Ukrajinky pozvat na oběd. Co teď, když jich je o 3 více? Pane, pomoz prosím, ať se z připraveného oběda najíme všichni. A stalo se. Dokonce i zákusek byl 😊. Strávili jsme spolu velice příjemné odpoledne, kdy jsme si povídali o všem možném. Malá Mila si hrála s obrovským plyšovým jednorožcem a radostně se smála. Dokonce i české „berany berany duc“ uměla.

Naše dvě spolubydlící zapadly do naší rodiny, jako by k nám patřily



odjakživa. S pracovitostí sobě vlastní se vrhly na úklid zahrady, natíraly lavičky, pomáhaly mi při přípravě bazénu na křest i s úklidem. Často a rády okupují moji pračku a vysavač 😊, vzájemně si nosíme dobroty na ochutnání a vysvětlujeme si zvyklosti běžné v našich zemích. I můj manžel je

spokojený – asi poprvé v naší emancipované společnosti se mu stalo, že k němu ženy vzhlížely jako k hlavě rodiny a nedovolily si sednout ke stolu, dokud si nesedne on 😊. A tak si tady žijeme – spojeni Boží láskou bez ohledu na rozdílnost vyznání či národnost. Děkuji, Pane, za tuto zkušenost a za možnost pomáhat konkrétně.

Iva Chárová

Další besedy Adra Klubu zdraví

10.března 2022

První březnová beseda se uskutečnila v rámci festivalu přátelství s Izraelem Chaverut. Úvodního slova se ujal pan Bohdan Mikušek, který nám představil přednášejícího - pana Jindřicha Kimlera, vedoucího regionální kanceláře ICEJ pro Valašsko a zároveň jednoho ze zakladatelů festivalu Chaverut. Život kazatele v dobách komunismu nebyl nijak



růžový, a tak jsme se dozvěděli o tom, jak pan Kimler musel vyměnit působení v církvi za tvrdou práci v kamenolomu, v pekárně i jinde. Ač prožil nemalé trable, lásku k Bohu a k Izraelskému lidu mu ze srdce nikdo nevyhnal.

Beseda měla název "Izrael včera, dnes a zítra z pohledu Knihy knih" a provedla nás Abrahámovskou historií tohoto lidu, dobami zotročení a útisku, přes novodobé dějiny, až po vznik samostatného Izraelského státu. Připomněli jsme si Boží vyvolení Izraelského národa. Na každém

kroku je Bůh provázel a provází. Žehná jim a žehná všem, kdo jeho lid upřímně milují. Nakoukli jsme s Biblí také do budoucnosti Izraele prostřednictvím proroctví.

"Proroctví je nenaplněná historie, a historie je naplněné proroctví."

Izrael prochází nejrůznějšími zkouškami. To co však potřebuje nejvíc, je naše láska. Izrael teprve čeká svého Mesiáše. A začínají tušit, že Jeho tvář bude stejná jako tvář "našeho" křesťanského Ježíše.

Děkujeme za poučnou a velmi zajímavou besedu. Budeme se těšit na další ročník festivalu Chaverut.

24.března 2022

Druhá březnová beseda zaznamenala několik změn. Slíbili jsme nejmladšího přednášejícího v naší historii - Jendu Ondráška, a zážitky z Havaje z doby covidu. Ale některé věci nenaplánujete. Stalo se, že našeho přednášejícího přepadla choroba a nemohl se dostavit. Naštěstí má velmi pohotového tatínka Martina Ondráška (našeho častého hosta), který zmíněnou Havaj navštívil také, a to několikrát, a navíc dokázal, že je schopen bez přípravy uspořádat naprosto skvělou přednášku.



Takže vše dobře dopadlo a my jsme se podívali na krásný a slunečný ostrov patřící USA, kde žijí usměvaví a příjemní lidé s tanečním nadáním, a také víly, jak nás Martin Ondrášek přesvědčil. Naučili jsme se několik havajských slov, seznámili jsme se s potomkem havajské královské rodiny, viděli jsme řadu druhů sladoučkého místního ovoce, navštívili jsme několik ostrovů patřících do Havaje. Virtuální cesta, na které jsme náramně bavili, nám utekla velmi rychle.

Nicméně o setkání s Jendou Ondráškem rozhodně nepřijdete. Byla nám přislíbena beseda v podzimním termínu. Už teď se těšíme.

7.dubna 2022

Když se řekne "Pákistán", většina z nás si představí nebezpečí, islamisty, atomové zbraně. Ale pan Miloš Vantuch nás přesvědčil o tom, že se mýlíme. Jeho beseda nás zavedla mezi usměvavé a veselé lidi žijící většinou ve velmi chudých podmínkách. Krásná země vysokých hor,

malebných luk a nebezpečných horských silnic nás uchvátila. Dozvěděli jsme se, jak se v Pákistánu řeší porucha vozu na Karakoram Highway, jak funguje česká nemocnice v Baltistánu, co jsou to živé konzervy, jak tancují příslušníci pákistánské armády a jak nádherná a těžce dostupná je hora Nanga Parbat.

Pan Vantuch se do této země zamiloval, což bylo na jeho besedě vidět.



Každopádně má v plánu navštívit ji znovu. A velmi rád vás přijme za spolucestující. Budeme se těšit na další zajímavé vyprávění z cesty pana Vantucha.

Iva Chárová

Desatero otázek pro Marka Húště - pokračování

6/ Jak došlo k tomu, že ses začal zajímat o bezdomovce?

Osobně jsem se poprvé setkal s lidmi bez domova v době, kdy jsem se asi v osmnácti letech osamostatnil a šel bydlet a starat se o svého přítele, kamaráda, tak jak už jsem se zmínil. V této době jsem měl možnost vyjít ze svého skleníku sborového života a vidět život lidí, kteří neznají Krista. Již v této době jsem snil o tom, že bych rád pomáhal lidem bez domova a lidem mladým, kteří jsou závislí, zničení životem, různě rozbití a

nemůžou se dostat ze svého trápení. V té době jsem si uvědomoval, že jako člověk, který se ještě před pár lety neměl snahu učit a šel na obor, který ho lákal, a to je práce s auty, mě bude zkrátka jednou chybět vzdělání, školy a potřebný „papír“, abych mohl pracovat v sociální oblasti. Pracoval jsem jako autokarosář, skladník a pak přišlo období většího zapojení do služby s mladými, ale jen jako dobrovolník. V té době jsem se asi půl roku modlil za místo od Pána Boha, a tak přišla první příležitost pracovat v azylovém domě Elim ve Vsetíně. Zde jsem se mohl osobně seznámit s lidmi, kteří přišli v životě nejen o bydlení, ale všechno. Pán Bůh mi dal milost se s některými z nich postupně sblížovat a navázat osobní přátelství. Dal i milost a příležitosti s nimi mluvit o svojí cestě za ním. Po té jsem pracoval v občanském sdružení DEN, kde jsem pomáhal při vedení této organizace a vedl aktivity služby mladým lidem. Poté přišlo období, kdy jsem pracoval jak ve sboru s mladými lidmi, tak i v denním centru a v terénu s lidmi bez domova. Pan Bůh reagoval na moji modlitbu, aby mi do cesty posílal lidi, kterým mohu sloužit a zároveň je přivádět k němu. Občas přišli do denního centra Elim mladí chlapi, se kterými jsem mohl navázat přátelství a pozvat je na klub ve sboru. Tedy, do Klubáče, který jsem vedl. Někteří se ve víře a následně ve sboru uchytili a zůstali. Dali svůj život Ježíši a nechali se pokřtít.

Po nějakém čase Duch Svatý ve mně začal vzbuzovat myšlenku pravidelných biblických setkávání pro lidi bez domova. Jelikož už jsem nějaký čas pracoval přímo mezi těmito lidmi, každý den jsem s nimi trávil spoustu času v terénu nebo v denním centru, přišla myšlenka založení skupiny, církve, přímo pro tyto lidi. Začali jsme možná někdy kolem roku 2015, ale aktivně se tato aktivita rozjela v únoru 2018. Začali jsme se scházet ve dvou, třech lidech, ale Pán Bůh přidával další zájemce. V té době jsem začal rozpoznávat důležitost mít církve pro lidi z ulice., Místo, kde se budou cítit svobodní, nezávazní, tak, jak momentálně vypadají. V jakém jsou sociálním, hygienickém, zdravotním stavu. Založili jsme tedy Hooligans Church, církve pro lidi z ulice, kteří mají svoje vlastní společenství. Tato služba se začala rozrůstat. Po čase jsem musel zanechat své milované služby s mládeží v křesťanských sborech ve Vsetíně. Postupně jsem musel opustit všechny další aktivity, jelikož Pán Bůh stál za zmíněným snem a vizemi a začal otevírat cestu, možnosti,

místa, ale hlavně srdce lidem pro Hooligans Church. Z prvního místa jsme se přesunuli na jednu z ubytoven ve Vsetíně, která je pro lidi opravdu sociálně slabé. Na této ubytovně docházelo k různým těžkým situacím, při kterých pravidelně, zpravidla několikrát za týden, musela zasahovat policie. Došlo zde i k brutálnímu zabití člověka. Na toto místo mě Pán Bůh povolal skrze jednoho člověka, který poté, co se dozvěděl, že čtu s lidmi z ulice Bibli a modlíme se a také díky své těžké nemoci, začal mít otevřené srdce na hledání naděje v živém Bohu Pánu a Ježíši Kristu. Začali jsme se scházet jednou za týden a poté až třikrát. Tento člověk asi po roce odešel, jak sám svědčil, do Ježíšovy náruče. Ještě před tím na našich biblických skupinkách jsme se společně modlili, aby na této ubytovně přibyli další lidé, kteří budou mít zájem o Boží věci. V této době zde probíhají dvě až tři pravidelná setkání a účastní se jich okolo deseti lidí za týden. Pán Bůh otvíral další místa, a to velmi přirozeně, a tak jsme se začali scházet na noclehárně Elim a poté i v Azylovém domě. V září roku 2020 jsem začal jezdit do Valašského Meziříčí. I to bylo na základě již vybudovaného přátelství s chuligány, kteří docházeli na pravidelné čtení Bible ve Vsetíně, ale přesunuli se do Valmezu. Zde jsem se začal setkávat opět se skupinkou 2 až 5 lidí. Po roce mě na jednom ze setkání při příjezdu přivítalo až 26 lidí, kteří přišli, aby mohli společně prožít čas s přáteli u jídla, čtení Bible a v Ježíšově přítomnosti. Po dalším necelém půl roce jsme se začali scházet v Rožnově, kde je nyní skupina pravidelných asi 9 lidí. Momentálně probíhají setkání na 7 místech, ve třech městech a dvou vesnicích. Minulý rok jsme mohli díky připraveným Božím věcem pro náš život sdílet nejen evangelium, naději a modlitby, ale i jídlo asi se 150 lidmi. Běžně se každý týden se setkávám ze 70 až 100 lidmi. Několik z nich se rozhodlo, že chtějí žít život s Ježíšem, přesto, že musí zůstat momentálně na ulici.

7/ Co všechno takováto neobvyklá aktivita přináší? Co Tě nejvíc těší a trápí? Jaké konkrétní změny se například u těchto lidí udály?

Tato rostoucí aktivita, služba, do které jsem prožil povolání už dávno před dvaceti lety, v době kdy jsem měl pocit, že na to nemám potřebné obdarování a vzdělání, se časem rozrostla tak, že jsem musel opustit moji

druhou srdeční záležitostí, tedy službu mladým lidem, a pustit se ještě více do služby, budování církve na ulici.

Služba spočívá v tom, že máme jednotlivá místa, nyní už jasně daná, kde se ten který den, v daný čas setkáme. Lidi přijdou sami, někdy jim pomůžeme krátkým dovozem. Někde přijíždím já za nimi. Součástí každého setkání je společná modlitba na začátek. Poté teplé jídlo nebo drobné občerstvení, opět záleží, kde setkání právě běží, a podle daných potřeb přicházejících lidí. Během jídla čtu Boží slovo a sdílím se se Slovem, které mi Duch Svatý pro ten den, pro dané setkání, svěří. Dále mluvíme o životě. O běžném každodenním životě. Smějeme se, ale taky



často společně pláčeme. Jsme spolu v tom, co přijde. Ale vždy se společně modlíme. Zveme Ježíše do života každého z nás. Do každodenních situací, bolestí, nemocí, závislostí, životních proher. Hledáme naději v Božím Slově a v životě s ním každý den.

Velkým povzbuzením je vždy to, když vidím, jak se postupně mění životní pohled lidí na jejich situaci a problémy. Jak začínají vnímat živého Boha, Ježíše Krista ve svém životě. Zkouší to po malých krůčcích. Samozřejmě

padají, ale můžou poprvé v životě zažívat, co je to znovu vstát ze dna, pokud vstávají s Ježíšem Kristem. Smutné bylo, že minulý rok několik kluků zemřelo. Na druhou stranu minimálně tři z nich, kteří byli mými spolupracovníky a pomáhali založit skupinu na ubytovně a ve Valmezu, odešli smíření s Bohem a v naději do míst, která jsou pro ně podle jeho zaslíbení připravena v nebi! Někteří z nich, než odešli, mohli svědčit svým přátelům na ulici o tom, že oni začali věřit v živého Boha a na základě jejich proměny myšlení, ne životního stylu, se začali stavět ke své minulosti a taky budoucnosti. To, jak byla na nich viditelná naděje pro věčný život, bylo obrovským svědectvím pro některé jejich nejbližší přátele z ulice.

Smutné je ale, když člověk vidí naopak některé starší chlapy, kteří díky svému JÁ přišli v životě úplně o vše, ale i tak si na svém vlastním JÁ natolik zakládají, že raději zemřou někde v šíleném prostředí, odejdou vnitřně rozbití, v hrůze, než aby dali svůj život do rukou živého Boha.

Nejkrásnější konkrétní změny, které mě povzbuzují, když je sleduji, je, když vidím některé chlapy, kteří byli „odsouzeni“ zemřít pod vlivem alkoholu na ulici, stejně jako zemřeli jejich přátelé kolem nich, ale oni se chytli. Někdy přišli a řekli, modli se za mě. Já je motivoval, aby i oni se začali svými přirozenými slovy modlit a Bůh bude jednat. Dneska je sleduji, jak sdílí fotky a zážitky na sociálních sítích, kdy díky Bohu se mohli zbavit otroctví alkoholu, našli si bydlení, práci a vidím, když se chlubí fotkami se svými dětmi a někdy i se svými ženami, se kterými mohli obnovit kontakt. Velice mě vždy potěší, když se lidé začínají modlit na setkáních a slyším jejich upřímnou prosbu, poděkování, vyjádření. Když mě napíše sms – ten tvůj Bůh existuje a zase mě pomohl.

8/ S kým spolupracuješ a jak Tvoji službu vnímá Tvé křesťanské okolí?

Ve výběru spolupracovníků jsem velmi dlouho váhal. Tak nějak jsem přijal od toho nejhlavnějšího vzoru, že tým spolupracovníků na ulici jsem si vybral a vybírám z ulice. Povolávám do spolupráce. Přejde mi to ta nejlepší volba. Lidi z nich, kteří si prošli stejným životem, nebo i prochází, slouží těm nepotřebnějším. Momentálně tedy na daná místa jezdím s týmem lidí, kde mě pomáhají lidé částečně bez domova. Jsou to i lidé, kteří bydlí někde v bytě, ale prošli si životem na ulici. Jezdí se mnou nejen

ženy, které bydlí na ubytovnách nebo na azylovém domě, ale aktivně se zapojují i chlapi z tohoto prostředí, kteří velmi rádi pomáhají a jsou užiteční. Jsou to lidé, kteří se sami hlásí do spolupráce. Přejde mi to jako nejpřirozenější proces učednictví, který se snažím kopírovat od Ježíše. Dále mám kolem sebe asi 40 modlitebníků, kteří se několikrát za týden modlí nejen za službu Hooligans Church, ale i za moji rodinu. Tento měsíc jsme založili pracovní skupinu, „staršovstvo“ Hooligans Church, se kterou budeme společně službu směřovat dát. Momentálně tato služba funguje ve spolupráci s organizací Elim Vsetín, kde tyto aktivity přirozeně vznikly. Od září 2021 spolupracuji velmi aktivně s Církvi bratrskou Maják Network Vsetín, kde mi nabídli praktickou pomoc, duchovní doprovázení a taky vytvoření pracovního místa, pastoračního pracovníka pro tuto službu. Vytvořili jsme tedy spolupráci, trojúhelník partnerů Elim, Maják a Hooligans Church, kolem kterého je spousta zapojených lidí, kteří jsou ze všech denominací a kteří přispívají materiálně a modlitebně, aby služba Hooligans Church mohla fungovat.

9/ Kde nacházíš inspiraci a jak nabíráš sílu to všechno zvládnout?

Každodenní inspiraci nacházím jako můj vzor v každodenním odcházení na pustá místa, abych se setkal s Pánem Bohem, Ježíšem Kristem a nechal se inspirovat, naplňovat, usměrňovat, vest Duchem Svatým. Je to taková priorita, které se snažím držet. Každé ráno začít s Duchem Svatým. Někdy už ve čtyři a někdy až v pět ráno. Dáme si kávu, mluvíme spolu, čtu Jeho Slovo a pak už to jede. Někdy i samo ☺. Hodně poslouchám různé kazatele, opravdu úplně napříč všemi denominacemi. Kazatele vedené Duchem Svatým. Setkávám se s několika lidmi, se kterými se pravidelně modlím a sdílím o životě, službě, potřebách, starostech a radostech. Čtu nějaké knihy, ale to mi moc nejde. Postím se. To je skvělá příležitost, během níž se jako hobby kuchař, který miluje vaření, pečení a hlavně smažení řízků pro rodinu a přátele, mohu postit! Myslím si, že to je jedna s nejlepších forem, jak člověk načerpá novou sílu, inspiraci, nadšení a zároveň vidí Boží změny tam, kde je nejvíc v životě, v rodině či ve službě potřebuje.

10/ Co plánuješ do budoucnosti a v čem Ti můžeme, coby sourozenci z adventistické ohrádky, vypomoci?

Moje vize, sny a plány jsou asi takové, že bych rád viděl Hooligans Church jednou v každém městě v ČR, kde je spousta lidí na ulici, a kde bude tato služba potřebná. Chci, aby se služba rozšiřovala. Momentálně v rámci našeho kraje a postupně dál. Díky Pánu Ježíši jsem měl možnost sdílet sny, vize a vůbec zaměření této služby již hodně u nás i na Slovensku. Teď je to o tom, kde Pán Bůh bude otevírat dveře a tak se modlím za to, abych je neotevíral sám!



Rád bych do budoucna koupil autobus, se kterým budeme jako Hooligans Church jezdit po městech. Vyřešíme tím i potřebu místa pro setkávání. Lidé přijdou v danou chvíli na určené místo, budou mít prostor po provedení základní osobní hygieny, možná i pro výměnu oblečení. Zasednou do restauračního prostoru BUSU a proběhne klasická bohoslužba, čtení Bible, modlitby, slovo a jídlo. A poté autobus odjede do dalšího města. Toto je vize do dalších let.

Nyní aktivně nejvíce sháníme auto, dodávku, kterou bychom rádi zakoupili. Dodávku pro 8 lidí, ne starou, ale dobře funkční. Auto, se kterým budeme jako tým spolupracovníků jezdit na místa setkání. Auto,

kde naložím jak spolupracovníky, tak například skládací stoly, židle, varnice s jídlem atd. Zároveň říkám na rovinu, že hledám auto, které budu mocí používat i pro svoji velkou rodinu. Tak, jak jsem to dělat posledních několik minulých let.

V rámci plánů do budoucna bych rád obnovil setkávání HCh opět na dvě setkání za týden ve Valašském Meziříčí. V minulosti jsme se scházeli dvakrát za týden, ale nyní nemáme dostatečné možnosti a tak jsme velmi vděční, že můžeme v úterý využívat úžasné a skvělé prostory Českobratrské církve evangelické, které máme k dispozici. Rád bych ale co nejdříve začal dělat i nedělní setkávání Hooligans Church, stejně jako ve Vsetíně, tak i ve Valašském Meziříčí. Jedna z myšlenek pro nedělní setkávání je i ta, že pokud se někomu z chuligánů podaří najít si práci, nemají přes týden již čas se setkávat s námi na čtení Bible, ale neděle mají volné. Proto i ve Vsetíně v neděli využívá tuto možnost nejvíce lidí. Pokud je tedy položená otázka, jak můžete pomoci, moje odpověď je, že **hledám ve Valmezu prostor, který bych mohl využívat jednou nebo dvakrát za měsíc, vždy v neděli od 9 do 12 hodin, pro setkávání Hooligans Church.** Zároveň je momentální velkou potřebou nalezení financí na zakoupení již zmíněné dodávky pro službu HCh i moji rodinu. S pohledem do dalších měsíců hledáme partnery, lidi, kteří budou mít na srdci podporu této služby, tak aby mohla růst a být stabilní. No, a nejdůležitější, to, co sice není lidským okem vidět, ale v čem se Bůh ve skrytu či veřejně projeví, jsou modlitby, přímlyvy za službu Hooligans Church, za ochranu mé rodiny a rodiny mých nejbližších spolupracovníků. Pokud byste měli zájem dostávat pravidelné sms s reporty a inspirací k modlitbám, napište mi na číslo 737 870 256. Myslím, že už toho bylo napsáno příliš, děkuji vám za váš zájem, pozornost a moc se těším na spolupráci.

S pozdravem, Marek Mefo Húšť, pastor Hooligans Church.
mefo@seznam.cz

Službu Hooligans Church můžete sledovat na www.hooliganschurch.cz

Písničky s příběhem

ADRÁCKÁ

Když nás, coby vykulené školáky v padesátých letech povinně naháněli na ruské válečné filmy, došel jsem k logickému závěru, že něco tak obludného jako je válka, už nikdy nikde na světě nebude. Nějak mi ale v tom dětském věku nedošlo, že Vrchní střelmistr si život bez krveprolití nedovede na jím ovládaném území představit. A tak se světoví šermíři mlátili v Koreji, ve Vietnamu, v Afgánistánu a pochopitelně i ve Svaté zemi. Pokaždé, jak už to bývá, ti i ti bojovali za nanejvýš svatou věc. Ale protože se tanky proháněly na jiném kontinentě, nás to až tak příliš netankovalo. Až na malou výjimku v osmašedesátém...



Když se v předvánočním čase roku 1989 pušky rozštěkaly i v nedalekém Rumunsku, docela nám zatrnulo. Seděli jsme zrovna s Čmelákem, Laďou Smílkem a Petrem Kimlerem u rozpálených kamen vsetínské modlitebny a rozebírali situaci. Jenom tak, zkusmo, kdosi z nás vytočil číslo

Moravskoslezského sdružení naší církve a tehdejšímu předsedovi, Jiřímu Veselému oznámil, že pokud to bude potřeba, jsme ochotni se do případné pomoci zmíněné zemi nějak zapojit. Že se v Rumunsku i jejich rumunštině trochu vyznáme, protože jsme během minulých cest navázali v tamějších adventistických sborech celou řadu krásných přátelství. Veselý Jura si informaci nenechal pro sebe, a tak se během krátké doby někteří z nás na revolucí poznamenaném území této balkánské země skutečně ocitli. Ne jako turisté, ale v nečekané pozici humanitárních dobrovolníků. Ruda Reitz, pozdější ředitel české Adry, tenkrát pod hlavičkou Červeného kříže zorganizoval hned několik spanilých výprav plně naložených kamionů mířících s potravinami, ošacením a dalšími užitečnými věcmi na čerstvě osvobozená území nedávného diktátora Ceausesca.

Vidět poprvé v životě stopy po střelbě a granátech, pomníčky se svíčkami a truchlící lidi nemůže dost dobře nechat člověka chladným. Stejně jako zažívat povznášející pocit naplnění, když je unášen nekonečnou kolonou nejrůznějších vozidel přivázejících do vyhládlého a



studeného kraje trochu chleba a lidského tepla. Není tedy divu, že se brzo narodila nová písnička. Svoji premiéru si odbyla na podzimním festivalu SATI v Novém Jičíně. Nesla název „Pacea Domnului“, což je název rumunských křesťanů znamenající něco jako „Pokoj Hospodinův“. Zdálo se, že další reprízy budou zbytečné a na míru ušitý výtvar skončí v archívu. Za tři roky se však nedaleko odtud rozhořel nový, ještě mnohem ničivější požár. Válka v Jugoslávii. Na Balkán opět mířily kamiony s pomocí. Tentokrát se vracely s prostřílenými plachtami a nejen plachtami. Jednou to řidič čerstvě narozené Adry dostal do nohy. Písnička opět ožila. Původní rumunská verze se proměnila do bosenské podoby a časem byla dokonce vysílána v televizním Křesťanském magazínu. Natáčení písně, které se začalo říkat „Adrăckă“ probíhalo přímo v interiéru meziříčské modlitebny.



Jak se zdá, po létech klidu je letitý song opět obrazem doby. S tím rozdílem, že rozsah současného válečného šílenství šel zase o třídu výš. Do ďábelské vřavy už nemíří jen kamiony, ale celé vlaky. A umíráčky vyzvánějí na nesrovnatelně širším území. Dvacet roků starý text by sice snesl menší aktualizaci, ale i tak zůstává poměrně srozumitelný.

František Tomanec

ADRÁCKÁ

Chladné větry roznášejí zvěsti střelným prachem čpící
Zvěsti kruté na svědomí klepou, na svědomí spící
/:Teplou krev a hořké slzy zem hladová vpíjí
Náhle kolem stonky lásky klíčí, dobrá srdce ještě bijí:/'

REFRÉN:

*K vaší zemi kvůli tomu proudí šňůry kamionů, milosrdní lidé cítí s vámi
Z krajů blízkých i z daleka valí se k vám lásky řeka s balzámem na vaše rány
Dej, Bože dobrý, ať po dobách temných, ať po chvílích zlých
Místo umíráčků zvoní dětský smích, místo umíráčků zvoní dětský smích*

*Dlouhá léta krajem strádajícím obcházel duch bázně
V žírné zemi úrodných polí stály sýpky prázdné
/:Nenávist a bída a nejistota zítřků scény drsné hrály
Malé děti, a nebylo jich málo, hladem plakávaly:/'*

REFRÉN:

*K vaší zemi kvůli tomu proudí šňůry kamionů, milosrdní lidé cítí s vámi
Z krajů blízkých i z daleka valí se k vám lásky řeka s balzámem na vaše rány
Dej, Bože dobrý, ať po dobách temných, ať po chvílích zlých
Místo umíráčků zvoní dětský smích, místo umíráčků zvoní dětský smích*

*Ještě k darům z naší země dobrou chuť vám popřejeme, ať na chvíli zmizí vaše vrásky
Vezem' jídlo, ošacení, zas tak mnoho toho není, věřte, ale je to z lásky
Dej, Bože dobrý, ať po dobách temných, ať po chvílích zlých
Místo umíráčků zvoní dětský smích, místo umíráčků zvoní dětský smích*

= XDRÁCKA' =

(převodní verze - PAREA DOMMULUI, Rumunsko 1989)

chladné větry roznášejí zvěsti střelným prachem epici
 zvěsti kruté na svědomí křepou na svědomí spící
 teplota brev a hořké slzy zem hlacova vplíjí
 náhle kolem stanky lasky kletí, dobra' stace ještě biji'
 biji' K vaši zemi květi tomu proci' sňing kamionů
 milosrdní lícac' eih' s vámi, zkrájů blízkých z daleka
 valí se kvám ldsy řeka s bahámem na vaše řelny
 de; Bôu dobný, at podobách tanňelch at po chvílích
 zřelch místo umiráček zvoní dětský smích,
 místo umiráček zvoní dětský smích

Křesťanský vtip – Ameňák

